

50.000 af på det danske arbejdsmarked. Og det er der ikke. Så langt kan vi vel blive enige.

Derfor er det største problem for det danske arbejdsmarked og for det danske arbejdsmiljø ikke, at der er så mange mennesker, som ikke efterlever arbejdsgiverens påbud. Det, der er problemet, er, at arbejdsgiveren ikke tilser, at arbejdsmiljøloven bliver overholdt. Og man har vel ikke gjort alt for, at arbejdsmiljøet er i orden på sin arbejdsplads, hvis man ikke sørger for, at forglemmelser ikke skal være årsag til arbejdsulykker og arbejdsskader.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

For mig lyder det lidt forunderligt, at der skulle være en arbejdsplads, hvor en arbejdsgiver siger til sin ansatte: Du skal have et eller andet på, du skal have en sikkerhedssele på, du skal have sikkerhedsbriller på, og så står arbejdstageren og siger: Det vil jeg da ikke, du kan da bare passe dig selv, jeg vil ikke tage det på. Det kan jeg ikke forestille mig.

Nu er det ikke så lang tid siden, at jeg har været ude på arbejdsmarkedet, og jeg ved jo godt, hvordan det foregår ude omkring. Jeg ved da godt, at sådan en sikkerhedshjelm kan være træls at gå med; sikkerhedsbriller kan da også være noget træls noget at gå med hele dagen, og så lægger man dem sådan helt uforvarende. Det burde hr. Jørgen Arbo-Bæhr også kunne konstatere, hvis ellers hr. Jørgen Arbo-Bæhr fulgte med i, hvad der sker på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil lige følge lidt op på hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål. Sagen var jo den, at Venstres ordfører rent faktisk som afgørende begrundelse for det her lovforslag sagde, at hun hver morgen gik igennem sin virksomhed og sagde til de ansatte, at nu skal I huske det der, og de gjorde det bare ikke.

Så var det, hr. Bent Bøgsted sagde, at det jo er 50.000 mennesker, det drejer sig om, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr så ville have fyret. Venstres begrundelse er, at arbejdstager simpelt hen bare siger til arbejdsgiver: Vi vil ikke tage den beskyttelse på. Og det er tilsyneladende den argumentation, som hr. Bent Bøgsted støtter. Det synes jeg er et problem.

Men så vil jeg godt vende tilbage til noget andet, nemlig: Vil hr. Bent Bøgsted give mig en beskrivelse af, hvad det præcis er, arbejdsgiver

skal gøre for at gøre det godt nok? Er det ikke at sælge elastik i metermål? Og hvordan skal arbejdstageren, som jo ikke har retten til at samle bevismateriale eller andet på arbejdspladsen op, dokumentere, at arbejdsgiver rent faktisk ikke har overholdt loven? Hvordan skal det kunne lade sig gøre? Arbejdsgiveren har ledelsesretten, arbejdsgiveren har retten til ophold på det pågældende sted.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Ja, men for lige at vende tilbage til det, som fru Marion Pedersen sagde, så skal jeg ikke blande mig i, hvad Venstres holdning er. Jeg snakker om, hvad Dansk Folkepartis holdning er.

Jeg mener ikke, jeg hørte, at fru Marion Pedersen sagde, at hendes medarbejdere nægtede at bruge sikkerhedsudstyr, men vi kan jo se i referatet bagefter, om det er det, fru Marion Pedersen har sagt. Jeg mener ikke at kunne huske, at der blev sagt, at medarbejderne nægtede at bruge det. Det er så det, det er.

Men til det her med arbejdsgiveres ledelsesret: Ja, det er rigtigt, arbejdsgivere har altid ledelsesretten på deres egen virksomhed. Og det, det handler om, er, når arbejdsgiveren har gjort alt, hvad der står i arbejdsgiverens magt for at overholde sikkerheden, indkøbt de sikkerhedsmaterialer, der skal bruges, og undervist medarbejderne i det materiale. Så har vi altså en situation, hvor det er vanskeligt at se, hvorfor vedkommende skal dømmes for noget, vedkommende ikke har gjort forkert.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hvordan skal arbejdstageren dokumentere, at arbejdsgiver rent faktisk ikke har gjort alt?

Der sker en arbejdsulykke, hvor arbejdstageren og kollegerne ved, at man ikke har overholdt reglerne. På papiret har man en sikkerhedsorganisation. Ovre i hjørnet ligger der det materiale, man i øvrigt skulle beskytte sig med, men konkret har man fået at vide, at man simpelt hen skal skynde sig, for denne her konkrete arbejdsopgave skal være færdig nu, og man har ikke haft tid til det.

Der er ingen af kollegerne, der tør gå ind og understøtte en, som nu står til en bøde. Arbejdsgiveren kan bare sige: Jeg har gjort alt. Det betyder jo i virkeligheden, at man skriver sin egen fyreseddel, hvis man holder fast i, at arbejdsgiveren ikke har gjort alt, og det ved alle. Man kan